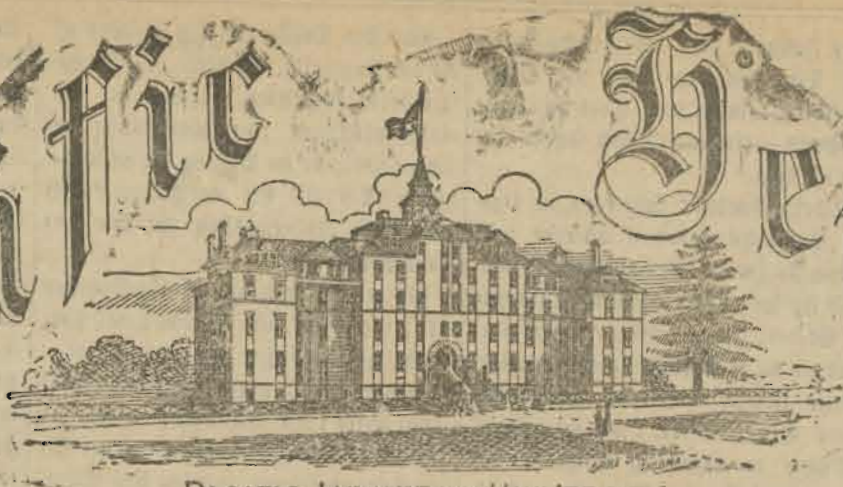

Washington Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY,
Dedicated October 14th 1894.

No. 22.

Parkland, Wash. 1. Juni 1896.

6te Aarg.

Pintsefesten.

"Vi høre dem tale om Guds store Gjerninger i vore Tungemaal." Disse Ord udtaler det samlede Indtryk, som Pintseunderet havde gjort paa den Skare, som ved den første Pintsefest havde været Dien- og Drenvidner. Det var Taler om Guds store Gjerninger, de havde hørt, og det var Aandens synlige Udgyldelse, hans synlige Udjendelse af Faderen og den himmelfarne og hos Guds høire Haand ophøjede Frelser, Jesus Kristus, de havde seet. Men alle disse store Gjerninger, alt hvad Dret hørte, og alt hvad Diet saa, gjaldt Frelsens store og herlige Sag. Dermed kommer Pintsefestens store Gjerning i sin rette Forbindelse med de øvrige Guds store Gjerninger til den faldne Menneskeslægts Frelse, og kun i denne Forbindelse kan den forstaaes og tilegnes, og saaledes naa det høie Maal, som Gud derved har tilsiglet: Den enkelte Synders Delagtiggjørelse i Kristi Frelse.

Som paa noget stort peger alt i Guds Ord, som handler om Pintseunderet: De gammeltestamentlige Forjættelser f. Ex. Joel 3. 1 ff., Kristi Udsagn derom til Disciplene, især i hans Afskedstaler, som vi nu i flere Spudags evangelier har hørt: Aanden skal forklare, forherlige Kristus, veilede til at Sandhed, tage af Kristi Gaver og meddele dem til naadehungrige Sjæle. Den Helligaand skal komme, for at være Talsmand og Trøster.

Om dette store, mægtige Vidne ogsaa selve Pintsefesten: Saaledes det af Gud valgte Tidspunkt, den jødiske Pintse, da Jøder fra alle Verdens Egne var forsamlede i Jerusalem. Apostelskaren sad der samlet i stille, alvorlig Forventning som anende, at roget stort skulde ske. De oppebød den himmelfarne Frelseres Forjættelse. Saa hørtes der en pludselig Lyd fra Himmelen; det brusede som et fremfarende vælsigt Veir, og opfyldte det ganske Hus, hvor de sad. Tunger som af Ild satte sig paa enhver af dem. De blev alle fyldte af den Helligaand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, efter som Aanden gav dem at tale.

Om nu Virkningen af den Aandens Nabendarelse! hvor stor og vægtig var ikke denne! Der staar, at de forjædedes alle og tvivlede og sagde en til den anden: Hvad monne dette være? Saa holder Petrus i Aandens fulde Udrukning og Begeistring sin mægtige Pintseprædiken, og Virkningen af denne Prædiken var, hvad der udtales i følgende Ord: Men der de det hørte, gik det dem

igjennem Hjertet, og de sagde til Petrus og de andre Apostler: 3 Mand, Brodre! hvad skulle vi gjøre? Paa dette store Spørgsmaal svarer Petrus: Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse og I skulle faa den Helligaands Gave. Og Følgen var at tre tusinde Sjæle tog Daaben og blev indlemmede i Jesu Kristi Menighed. Den nytestamentlige kristne Menighed var stiftet, Kristi Kirke stod der som Forstørrelsen af Aandens første Pintseværk.

Her var ogsaa Aandens Virkning paa Apostlerne selv. De fik en Salvelse fra det høie, som i alle Henseender udrustede dem til det herlige og vigtige Kald at være Kristi Sendebud og Aandens Redskaber i Guds første Gjøremaal paa Jorden: ved Naademidlerne at samle Syndere ind i Guds Rige, jøde Sjælene og berede dem Aandens Rige i Himmelen.

Men Guds Ord og Kirkens Historie viser ogsaa, at alt dette skulde have blivende Betydning for Guds Menighed inotil Daagens Ende, ja ved den første Pintsefest aabnedes der en Rilde, hvoraf skyder levende, løstende og rensende Vand indtil den Dag, og skal flyde saalange Verden staar. Der begyndte man at høre den Aandens mægtige, knusende, overvindende, løftende og trøstende Lyd og Røst, som er Guds og Himmels Røst til den faldne Jord, og dette Guds Naades Ord til Syndere har lydt Ederne nedigjennem og skal flyde saalange der er Dag og Tid. Aandens vældige Veir til Opvækkelse, til Hjerters Sønderknuselse, til Levende gjærelse af det aandeligt døde i Verden begyndte da, for siden at fortsættes til alle Tider med det samme Maal og den samme Virkning. Da antændtes ogsaa den Aandens Ild, som har brændt og som skal brænde, lyse og ramme i denne Verdens Mørke og Kulde, og Tungen blev løst til at tale, bede, takke og beklænde og det i alle Tungemaal til et Vidnesbyrd om, at Gud har tiltant alle Folkeslag Pintseværkets velsignede Virkning, saa at saalangt som Faderens frelsende Kjærlighed og Kristi Forsoning naar, saa langt skal ogsaa denne Aandens Pintsegjerning naa; thi den Helligaand har været og skal være Frelserens og hans Frelsens mægtige Dolk. Lader os alle bede Guds Aand hjælpe os til at se det store og herlige i Guds Pintseværk.

Vi love Gud, som vi kan bedst.

Guds Fyrer er Brugt til Pintsefest.

Halleluja, Halleluja!

Guds Fyrer er Brugt og helst til Guds, Med Guds Aands Hjælp og gode Trøst. Halleluja, Halleluja!

"Hold fast ved det, du har, at ingen skal tage din Krone."

Mat. 3, 11.

Pastor Harns fortæller i sin Bog "Gyldne Øbler i Sølvskaffer" følgende: Under Tredivaarskrigen, der rasede mellem Katholikerne og Protestanterne i Tydskland fra 1618 til 1648, stod det sørgeligt til i Landet. I Hermannsburg havde dog Menigheden den heldige Lykke at have en tro Sjelsofær, der hedde Andreas Kruse; han blev Prest 1617 og døde 1652. Hans Eftermand, Paulus Vocatus, har i Kirkebogen givet ham følgende Vidnesbyrd: "Tro som Guld, ren som Sølv. Du fromme og tro Tjener, du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget." Man negtede ham i flere Aar at holde Gudstjeneste i Hermannsburg. I denne Tid drog han ud i Odemarken med sin Menighed og holdt der Gudstjeneste. Foruden sin egen Menighed maatte han ogsaa i hele 25 Aar betjene Nabomenighederne; thi de derværende Prester var dels døde af Pesten, dels dræbte, dels bortjagede. En god Hjælp havde han i Amtfogden Andreas Schliter, der døde 1643 og ligger begravet paa Kirkegaarden i Hermannsburg, en Mand efter Guds Hjerte, som trofast bistod sin Prest og ofte i hele Uger skjulte ham i sit Hus. Men Pastor Kruse holdt ikke alene Gudstjeneste, han frelste ogsaa Altkirkerne fra Fiendens Plyndringer. Menigheden eiede Altkirkebaade af Sølv og Tin; naar Sakramentet blev uddelt, brugtes Sølvkarrene paa Alteret. Menigheden vilde dog ikke dermed for Fienderne give sig Skin af at være mere fattig, end den virkelig var; thi Altkirkerne havde længe tilhørt Kirken. I Aaret 1633 samlede Hertug Georg en Hær og drog ud mod Katholikerne. Hertugen glædede sig over sine Soldaters Mød; de søttede kun at støde sammen med Fienden, som stod opstillet ved Mienburg og Hameln. Da de katolske Tropper saa Hertugen nærme sig, tral de sig tilbage til Oldendorf i Hesen; her indhentede Hertugen dem i Juni Maaned 1633. Hans Soldater spurgte ham om Kamppraabet. "Gud med os", svarede Hertugen, og dermed gik det løs paa Fienden. Der blev tilspilet Katholikerne et frygteligt Nederlag; de flygtede til alle Sider; Hertugen erobrede 50 Kanoner og 20 Kanoner. Blandt de flygtende var ogsaa to Generaler af Keiserens Arme: Merode og Gronsfeld. Den første var dødelig saaret og døde i Mienburg. Gronsfeld flygtede i saadan Hast, at han tabte sin Hat og Kaarde, hvilke Hertugen beholdt som sit Bytte.

Under denne Flugt fulerede de slagte keiserlige Tropper paa det skrætteligste i Mienburg. En Kapteinløjtnant ved Navn Altinger trængte paa sin Flugt ind i Landsbyen Hermannsburg og plyndrede den; han kom ogsaa ind i Prestegaarden og spurgte Presten, om han eiede noget. Jeg er en fattig Mand, svarede denne, I kan selv se efter i mine Gjemmer. Dette skete, og alt, hvad de fandt, var — 20 Skilling. Derover blev Fienderne saa rasende, at

de sønder slog Døre og Vinduer og raabte: "I maa ogsaa have Altkirke, ud med dem!" Presten svarede dem: "I har jo allerede været i Kirken." Da raabte Soldaterne: "Der var kun Altkirke, I har vist ogsaa Sølvkar; hvor er de? frem med dem!" "Nei", sagde den modige Prest, "det gjør jeg ikke." "Hvor har du skjult dem?" "Det faar I ei at vide." Da dømte de den tapre Mand til at drille Svenstedrik. Denne skrættelige Straf bestod dert, at den domfældte lagdes paa en Gjødselhaug, Munden blev rebet op paa ham, og et Stykke Træ blev sat paatværs mellem Kindbenene, saa at den uhyggelige ikke kunde lukke Munden; derpaa blev der hældt Gjødselvand i hans Hals, og saa traadte man paa hans Mave, indtil han endelig opgav Aanden eller bekjendte, hvad man forlangte. Disse Pinsler skulde nu Pastor Kruse lide. Man havde allerede bragt ham til Gjødselhaugen; da bad han med lydelig Stemme: "Herre Jesu, forbarm dig over mig!" Da sølte Kapteinløjtnanten Medlidenshed med ham og sagde: "Nei, denne Mand skal ikke dø af Svenstedrik, han skal hænges." Ankomsten til Galgen, blev han igjen adspurgt om Altkirkerne; men han vægrede sig standhaftigt for at sige, hvor de var. Der blev da givet Befaling til at hænge ham. Nu kulede Pastor Kruse ned og bad til Gud, at han ei vilde tilregne hans Fiender denne Syno, men give dem Naade til Omvendelse. I det han nu betraadte Stigen og allerede havde Rebet om Halsen, kom der ubemærket en høi Mand til, stillede sig bag et Træ og iagttog alt. I samme Dieblid kom der Folk fra Hermannsburg; de vinkede med et hvort Klæde, de havde fundet Altkirkerne. Hvor havde de fundet dem? De havde tænkt sig, at Presten havde gravet dem ned i Kjælderen, men hvor? Det udfandt de paa følgende Maade: De øste flere Bøtter Vand ud i Kjælderen; efterat det havde staaet en Stund stille, sank det pludselig ned paa et Sted. Ha, ha, tænkte de, her er nylig gravet, her ligger Skatten. De gravede og fandt Altkirkerne.

Da Presten saa Altkirkerne i Fiendens Hænder, kom Laarerne i hans Dine. Men Prestens Liv, som disse Folk havde tænkt at redde, skulde dog ofres; thi den grusomme Officer vilde alligevel lade ham hænge. Da traadte den høie Mand frem, der hidtil havde staaet skjult bag Træet, det var General Gronsfeld, og sagde: "Den Mand vil I dræbe, som beder i Døden for sine Fiender og græder, ikke for sig selv, men for sin Kirkes Kald. Sætter ham i Frihed."

Presten dømsfaldt nu Generalen om, at Altkirkerne maatte gøres væk, men fik til Svar: "Dem kan jeg ikke give dig tilbage, thi de er mine Soldaters Bytte; men Livet er dig skjenket."

Menigheden i Hermannsburg brugte da længe Altkirkerne, indtil den efter Krigen endelig anskaffede sig Sølvkar. Kruse var Prest indtil 1652. Han bevarede det Velsprog i sit Hjerte: "Hold fast ved det, du har, at ingen skal tage din Krone."

I Chicago og paa Prærien.

Det var første Gang, jeg stod i en af Chicagos Hovedgader og lagde Fødderne paa Kister, gabende op og ned paa en af disse 20 Stages Kolosser af Jern og Sten og Glas, som koster sine 4 Millioner Dollars. N.Y. og Chicago har længe konkurreret om at bygge verdens højeste Bygninger, og denne Gang havde vist Chicago Overtaget.

"Ja, disse Skystræberne maa De se vel paa, De, som er Smandspref," bemærkede min Ledjager, Chicago-Prefsten. — "Hvorfor det da? De har da vel ikke noget med Smandene at beskille, disse Bygningerne?" — "Aa jo, — ikke saa lidet, som De tror; dersom vi ikke havde suldt op af vore skandinaviske Søfolk her i Chicago, vilde det været vanskeligt nok at faa de 20 Etager i Detret. Jernskellet, som binder Bygningen sammen, ser De, reises helt til Top, før Murarbejdet paabegyndes, og til dette højskrækkende Arbejde med Jernbjælkerne i den smilende Hvide kan man næsten ikke bruge andre Felt end Smand, — ja, skandinaviske Folk, som er vant til at hænge paa Kalkraanokken uden at faa ondt i Maven."

Jeg erindrede nu, at jeg ogsaa i N.Y. havde hørt om Smandenes Uantværlighed i dette Arbejde, og da jeg siden fra Toppen af et af disse Habelstaarn saa ud over lange Kolonner af lignende Kjømpedbygninger, den ene højere og vældigere end den anden, og hørte, at der i Chicago findes ikke mindre end ca. 5.000 Pasagerelaboratorer, som altsaa gjør Tjeneste i Bygninger, som er for høje til at være tjent med Trapper alene, — saa tænkte jeg mine enfoldige Smandsbetragtninger: mon hvor mange hundrede eller tusen af vore Smand har her i Aarenes Løb faaet Employ som Jernarbejdere og derefter kunste som Tagtækkere, Uendog Elevator-Skipper, og saaledes ombyttet sit sunde Slid paa Søen med fastboende Næringsvei i Chicago?

Denne lille Betragtning over Smandenes Emigration til Chicago synes maaske "Bud og Hilsen"s Læsere temmelig uvelkommande; men det er nu denne Kjendtgjæring, jeg gjerne vilde have peget paa og fremhævet, at Kjønsarten og Farten paa Indsøerne i Amerika er for Hundreder og altsaa Hundreder af vore bedste Søfolk en Port til Emigration i Staterne, saaledes, at om man kunde regne sammen, hvor mange tusen der paa denne Maade er bleve Borgere af Søstaterne paa Øst- og Vestkysten og langs Lake's Bredder, stulde det vist findes at være et forbausende Antal.

I N.Y. og Brooklyn er Forholdet saadant, at af de 10.000 nordsteds væselig mere end hver anden Familiefader har været Smand eller fremdeles er det. I Chicago er det naturligvis et mindre Procentantal af de 65.000 nordst, som skal bo der, som har haft eller fremdeles har noget med Søen at gøre. Men om alle disse Havnesteder i Amerika gjælder det, at det er vanskeligt der end andetsteds at træffe Grænser mellem den fastboende og den søjarende Del af Befolkningen, fordi der stadig opholder sig en hel Del Søfolk, som søger Anledning til at ombytte Eplærer med en fast "job" land, og som indtil det lykkes dem at faa

fikket Fodsæte paa Landjorden, ofte i lang Tid kan leve som et Slægt "Amfibier": snart paa Land og snart paa Vand, — efter som Tiden byder det frem for dem.

Ud dette Forhold følger nu, at ligesom Smandmissionen allerede i de europæiske Havne ikke har kunnet udbringe sig for at tage sig af de fastboende paa Stedet, som i mere eller mindre Grad end nu er forbundne med Fædrelandets Kirke, saaledes, kun i endnu højere Grad, er det i de amerikanske Søstæder en uafviselig Pligt for vor Smandmission at tage sig af disse "Amfibier", som hverken er Fugl eller Fisk, halvveis Smand og halvveis fastboende, lige meget Nordmænd som Amerikanere.

"Ja men — de nordst Amerikanere har jo sine egne Menigheder og Prester derov; er, saade i N.Y., Boston, Chicago og San Francisco skal der jo være en eller flere nordst-lutheriske Prester, og det saar da sandelig blive deres Pligt at tage sig af disse Søfolk, som ønsker at blive Amerikanere."

Sandt nok — der er nordst-amerikanske Prester i alle disse Søstæder og i flere til; i Chicago alene er der nu en 12—15 forskellige nordst-lutheriske Prester og det meste Prester, som nok efter Gode vilde tage sig af Smandene ogsaa — det har de ved flere Leiligheder beviset, — men Sagen er, at Tønnen strækker ikke til. Disse "Amfibier" er en uendelig Sleg; jeg kender dem vel fra N.Y., hvor jeg havde mit mest Arbejde blandt dem. Ligesom de ikke rigtig ved, enten de skal regne sig hjem me i Norge eller i Amerika, saaledes ved de heller ikke, om de skal søge til Smandskirken eller til den nordst-amerikanske Kirke eller til ingen Kirke *at all*. Den sidste Mulighed bliver ofte den stærkest dragende, fristende som de bliver af fritankereste og lesindige Omgivelser, eller — om det er bra, alvorlige Søfolk — bebaarede af sine nye flotte amerikanske Benner, følger de viljeløst med Strømmen ind til fremmede reformerte Kirkesamfund, — en aandelig Klimatforandring, som ofte bvirker Døden.

De er "som Hest og Muldyr, som ingen Forstand har; deres Smykke er Tømme og Bidsel til at tvinge dem med; de vil ikke komme nær til dig".

Og i denne haarde, vanskelige Jordbund, som disse Amfibiers Hjerteliv frembyder for Presten, her ligger den store, vigtige Føllesopgave for vore amerikanske Smandsprefter og de nordst-amerikanske Prester i Søstæderne, — en Føllesopgave, som altid vil forblive der, krævende et stærkt og enigt Samarbejde mellem vor Mission og det nordst-amerikanske Kirkefolk. Gud give det!

Naar jeg, eksempelvis oplyser, at af de 65.000 nordst, som efter Board of Trade's Report i 1891 boede i Chicago, har det ejere Presterne's Opgivende hidtil kun lykkedes at samle ca. 5.000 om de 7—8 nordst Kirker, som nu findes i Chicago — altsaa kun 1 kirkelig for hver 13 ufirkelige eller jeteriske, og jeg tænker, at Forholdet i N.Y., San Francisco og de andre store Stæder kan være omtrent lige saa daarligt, — da kunde det jo synes, som om det nordst-amerikanske Kirkefolk endnu har saa store Indremissionsopgaver at løse, at man ikke med Rigtighed kan vente nogen stor Deltagelse for Smandmissionen fra den Kant.

Men den Tanke, som jeg herimod at tid har fremholdt, og som jeg ikke har fremholdt forgjæves, er den, at Smandmissionen i de amerikanske Søstæder netop er en Del og det en meget vigtig Del af det nordst-amerikanske Kirkefolks Indremission for sine egne Landsmænd.

Og det har vist sig, at Forstaaelsen og Interessen for Smandenes store aandelige Nød har været lige set at fremkalde hos vore Landsmænd der langt borte i det fjerne Vesten, som her hjemme. Naar Bidragene hidtil ikke har lydt rigeligere ind fra den Kant, da er Aarsagen kun dels den, at den uslykkelige Spaltning af Kirkefolket i Vesten har lagt kirkepolitiske Anstødsstene i Veien for Samarbejdet, dels den, at der fra vor Side ikke har været noget tilstrækkelig Emisærvirksomhed, uden hvilken man jo ligesaa lidt derude som herhjemme kan vente, at Missionsansjen kan vækkes og opretholdes.

Under begge mine Emisærreiser i Vesten har det været mig en stor Glæde at erfare, hvor set det var at vække Sindene til medlidende Broderkærlighed til Søfolket endog i Menigheder, hvis Befolkning var kommet fra Norges nederste Dale og saaledes intet andet Kjendskab havde til Søen og Søfolket, end hvad de vidste fra sin egen eller sine Forældres Reise over Atlanten.

Men saa stod jo ogsaa ofte dette deres store Kjendskab med Søivet præget i deres Erindring som det første, yderste Punkt i den Fattigdommens og Hjælpebehovens Glendighed, som nu for de allerflestes Vedkommende var afløst af det nye, rige Amerikas Velstand og Selvstændighed. Og den, som selv har faaet sine haarde og hjempe tungt for at naa frem til Livets Solside, han har ofte et godt og varmt Hjerteslag fremfor saadanne, som har acoet sin Balke eller vandet den i en lei Seier.

Det var jo ofte helt rørende at høre berettet af de ældste Nybyggere, hvad de havde haft at gennemgaa af Uhelder og Strabadser: Fattigdommen, Nøden, Sulten i Husmandspjadsen eller Hjælggaarden herhjemme, saa Penge maatte laanes til Overreisen, og saa en Reise over Havet paa 8—10—12 Uger, kanske 3—400 Emigranter stuvede under Væl i en gammel Trælastdrager til Quebec.

"Jeg husker, som det stulde være idag," sagde en gammel, ven Farmer, "for det var den glædeste Dag, jeg har haft i mit Liv, da vi endelig efter 8 Ugers stormfuld Reise fik se Land igjen."

Og saa kunde en ligesaa lang Reise paa Kanalbaade og paa Oksedragere ind gennem Vandet til Westminsterstedet Sætte Bo i en Bjelkehytte (loghouse) med fligt Bohave, som Oksen kunde læse, og saa bryde op Skog og pløje Prærie, erobre og underlægge sig Vandet for Fod ud af Bildniset, indtil der kunde blive Alger og Eng og Fælager.

Og nu — store, gilde Gaarde (Farmer) — sa fine og velstelte, at det er en Fryd at se dem: vældige Hvede- og Maisagre eller vidtskakte Tobakspantninger, og saa prægtige Heste- og Koderister, eller velmaastede Svineskaller. Bene, velstelte Huse med Vindmølle til Gaardsbruget, og inde i Stuen flint Røblément fra Vægen og ofte et Hus orgel, som Datteren har lært at spille paa ved nærmeste Høstole.

Jo, lige Folk kan tale et Ord med Gaade om hvad det er at slide vadt og

ullige hvad det er at se sit Slid kronet med Lykke; derfor taler man ikke fortales til dem om det Folkesjæb, som ligger mest ondt i Verden og ser mindst søn derfor — Søfolk.

Og somme af de ældste Prester derude — disse ærværdige Foregangsmand, som tog de første haarde Dag — de kan fortælle mange underlige Beretninger om sine eventyrlige Dage, da de maatte drage omkring paa Hesteryggen over Skovkier og vedsige Prærier fra det en loghouse til det andet, forsamlede Folket under store Træer eller, naar det kom høit, paa en Baave, løbende Væen, som var bleve 2—3 Aar gamle, jedsjæstende Folk, som var begravne i vilde Skogen, borte fra Hjemmet ofte hele Ugen, medens den unge Prestefru fik være alene hjemme med Spædbarnet i Bjelkehytten langt borte fra nærmeste Nabo, hvor hun snart kunde vente Besøg af en omstreifende Indianer, snart af en Klappeslinge, som fandt Bei mellem Bøggæfaren.

En Prest, som havde, som er bleve troget i Benene af Gigten og nu maa gæste sig tungt paa Staven, fordi han dengang sled for meget ondt paa Hesteryggen, — og en Prestefru ved hans Side maaske, som er bleve rykket og sammenbistet under de svære Byrder, hun fik bære, alene med hele Huset og Børneskollen, men begge alligevel strømmende over af Taknemmelighed for al Herrens Gave og straalende af Kjærlighed til den Herre og hans Hjerd, som de fik dele haade de gode og de onde Kaar med, idet de nu med Glæde ser ud over de store velordnede og veloplyste Menigheder, med smukke, rummelige Kirker, med dygtige, nidjære Prester, uddannede i egen Presteskole, med høitstaende Værestatter baade for Gutter og Piger, og en hurtig voksende Missionsvirksomhed baade indad og udad.

Det er med den dybeste Vædsdigthed, jeg drager mig til Minde disse graa-gardede Veteraner fra det første Nylændes Tid, Veteraner baade af Menighedsfolk og Prester, som jeg havde den Glæde at faa blive kjendt med paa mine Reiser. Og jeg taler Gud for det Kjendskab, thi Erindringen om, hvad jeg har hørt og seet udrettet af disse Mand, vil altid made mig til at arbeide med Tillid og Haab selv under de mørkeste Udsigter.

Og da vi jo nu isandt disse Folk all rede har faaet flere hundrede Abonnenter paa "Bud og Hilsen," maa det herved være mig tilladt i en Sum at frembære til alle Smandmissionens Benner i Vesten min hjerteligste Tak for al den Gjestevenslighed og Jæmsdekommenskab, som blev mig beviset under mine Reiser som Smandmissionens Emisær.

Jeg gjentager min Forbønning om, at Smandmissionens Sag ikke er talt forgjæves for Eder. Jeg tænker, I vil mindes Smandenes tungt Vød, saa ofte som I laeder Tanken gaa tilbage til de gamle, haarde Dage, som foandt. Det var tungt at forlade den fædrene Jord, selv om den var stenet og saltig, det var tungt at tage over Havet og komme i fremmed Land og begynde alt fra Grund af og bygge i haarde Arbejde; — men — men — I var dog Gud ske Lov oftest to om at flygte og to om at bygge, to til at bære Byrderne og to til at dele Glæderne, og der blev snart flere, der blev Familieber, der blev Menighedsliv, der blev Samfundsliv — med Fader- og Moderlæde, med

The Red Front.

"Tæten" med et stort Lager af Herreflæder, bestående af de nyeste og moderneste

Cutaway Suits

Single Breasted Sack Suits

Double Breasted Sack Suits

Round Cut Suits

3 Clay Worsteds, Serges og Casfamire i smagfulde og vakre Mønstre.

Intet Præleri, ingen falske Paastaelser, intet Humbugsalg.

Vore Varer er af de bedste, som kan erholdes for

Penge og kjøbes for Kontant.

om, se og overbevis dig om, at du hos os skal finde Varer

til Priser, som er værdt at stænke Opmærksomhed.

Men's Suits" fra \$3.50 og opover.

Red Front Clothing & Shoe Co.

1308 Pacific Avenue.

Hans Fortelson, Bestyrer.

Skandinavisk APOTHEK.

P. Jensen, . Fern Hill. **Norske Familie-Mediciner**

Købt Dag og Nat

NORTHERN PACIFIC

THE DINING CAR ROUTE

ACROSS THE CONTINENT

The Yellowstone National Park Line.

Timetabel.

For	Afgaar fra Tacoma.	Ankommer til Tacoma.
St. Paul og Chicago..	6 50 a. m.	5 45 a. m.
Omaha og Kansas City	10 30 p. m.	10 50 p. m.
Portland	6 00 a. m.	6 30 a. m.
Seattle	11 10 p. m.	10 10 p. m.
Seattle (60 Minutter)	5 00 a. m.	5 55 a. m.
Seattle (60 Minutter)	6 40 a. m.	7 25 a. m.
Seattle (60 Minutter)	10 30 a. m.	10 00 p. m.
Seattle (60 Minutter)	3 30 p. m.	3 45 p. m.
Seattle	5 10 p. m.	7 30 p. m.
Seattle	10 15 p. m.	11 05 p. m.
Garbado	4 45 p. m.	8 50 a. m.
Olympia, Grays Harbor og Decosta	3 50 p. m.	10 25 a. m.

*Tog til Olympia, Decosta og South Bend afgaa hver Dag undtagen Søndag. Alle andre Tog afgaar daglig.

Dampskibet "City of Kingston"

For Seattle, Port Townsend og Victoria,

Afgaar fra Tacoma . . . . . 8 30 a. m.

Daglig undtagen Mandag.

Afgaar fra Victoria . . . . . 8.30p. m.

Daglig undtagen Mandag.

Mere fuldstændige Oplysninger samt Kartter, Timetabeller osv. kan man faa ved at henvende sig til

A. D. CHARLTON, A. C. P. A., Portland, Oregon.

A. TINLING, Gen. Agt., 925 Pacific Avenue, Tacoma.

City Ticket Off. 925 Pac. Ave. Depot Ticket Off. 1801 Pac. Ave.

J. L. JENSEN,

Universitetets Læge.

Parkland, ... Wash

Kan træffes daglig i Dr. Fængsbruds Blod i Nærheden af Universitetet.

Commonwealth Title & Trust Company

Abstracts of Title

Commonwealth Title & Trust Company

Cor. 12th St. & Pacific Ave

Telephone 101. Tacoma, Wash

FOR SALE,

A fine poultry- and dairyplace; fine fruit and water. 8 room house well furnished. For terms address

PETER A. JOHNSON, Parkland, Wash.

The Bay City

Meat Market.

Den bedste "Retail" Kjøbsforretning i Tacoma.

Telephone 9.

1118 - PACIFIC AVENUE - 1118

ALTID PAA LAGER

norske og svenske Varer saasom

Sild, Ludefisk, Ansjovis, Primost, m. m.

Paa Hj. af 11te og C Street, Tacoma Wash.

LINDBERG BROS.

The German Bakery and Coffee Parlors.

H. Anabel, Eier.

Fresh Bread and Cakes.

1117 PACIFIC AVE. TACOMA, WASH.

H. V. ROBERTS,

Tandlæge.

Crown and Bridge Work a Speciality

Call and get prices

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.

C. QUEVLL,

Horst Læge.

1101 1/2 Tacoma Ave. Telefon 455.

Kontortid 11-12. 2-4. 7-8.

Søndag 12-1.

Fred L. Larne.

"The Adjuster"

Guldsmed og Juveler.

Et stort og udmærket Udbalg af Jewelry, solid og plated. Sølvfager og øvrige Instrumenter.

1151 Tacoma, Ave.

Tacoma . . . . . Wash

Student Supplies

OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave. . . . . Tacoma, Wash

Kraabel & Erickson

Handler med

Flour, Feed, Hay Tinware, Hardware,

og general Groceries, o. s. v.

Guldt Lager altid paa Haand.

Parkland . . . . . Wash

A.S. Johnson & Co.

Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.

Estimates Given on Papering and Glazing.

We Carry a Full Line of Wall Paper and Room Mouldings, Sash and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE.

TELEPHONE 505. . . . . Tacoma Wash

SCANDINAVIAN-AMERICAN BANK

1539 & 1541 PACIFIC AVENUE,

CAPITAL, : 100,000.

A. S. Johnson, ... President.
G. Steinbach, ... Vice President
H. C. Svatvold, ... Cashier

Betaler 5 per Cent Rente paa Spareindsætninger.

Kjøber og sælger Vexler paa alle ledende Væer i de Forenede Stater, Canada og Europa, samt "Money Orders" paa alle Postaadnuerier i Norge, Sverige, Danmark og Finland.

General Agenter for de første transatlantiske Dampskibs Linier.

Agenter for alt usolgt N. P. R. R. Land i Washington.

PACIFIC HEROLD

Udgivet af The . . . Pacific Lutheran University Association . . .

Udkommer hver Uge og koster forudsvis 50 CTS. PER AAR.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til Rev. N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger osv. sendes til Rev. E. Larsen Parkland, Pierce County, Washington.
Subskribentsamlere faar, for 5 betalte Exemplarer det 6te frit.

METROPOLITAN

SAVINGS BANK

(Incorporeret 1889)

Theaterbygningen, Hj. af 9 og C Sts.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3. Torsdag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt Kapital \$200,000
W. H. Cassar, ... President.
C. W. Enos, ... Vice President.
H. S. Selvig, ... Cashier.
P. D. Vanderbilt, ... Ass't Cashier.

Directore.

Downer E. J. Stiles, C. W. Briggs, J. M. Anderson
G. E. Holmes, Theo. Doemer, Geo. P. Galon, W. H. Cassar, C. W. Enos, P. D. Vanderbilt.

5 per ct Rente

Kontanterne udbetales hver 6 Maaneder, 1ste Januar og 1ste Juli. Pengene udbetales paa længere Tid saar paa raaanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Steder i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprag tales.

Entered at the post-office at Parkland, Wash. as second class matter.